

ע"פ (מרכז) 33139-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

ע"פ (מרכז) 33139-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

ע"פ (מרכז) 33139-03-24

פלוני (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[22.09.2024]

כבוד השופטת הבכירה, ברנט-אב"ד כבוד השופט הבכיר, שפסר

כבוד השופט בורנשטין

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בנתניה בת"פ 26276-05-23, מיום 19.02.2024 (כב' סגנית הנשיא, השופטת זהר דיבון סגל).

2. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום המתוקן בביצוע עבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפת בן זוג לפי סעיף 379 + סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, וחבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. על המערער נגזרו עונשים אלה: 34 חודשי מאסר בפועל, והפעלה במצטבר של מאסר מותנה בן 6 חודשים מ-ת.פ. 26606-01-22, כך שבסך הכל ירצה המערער 40 חודשים; 6 חודשי מאסר על תנאי ו-3 חודשי מאסר על תנאי, בתנאים הנקובים בגזר הדין; פיצוי למתלוננת בסך של 4,800 ₪.

4. כמתואר בכתב האישום המתוקן, הרי שביום 03.05.2023 בסמוך לשעה 20:00, נפגש המערער עם בת זוגתו מזה כ-8 שנים (להלן: "המתלוננת"). בין השניים נתגלע וויכוח, במהלכו הכה המערער בחוזקה בדלתות רכבה של המתלוננת וגרם לעיקום הפח תוך שחתך באמצעות חפץ חד את צינור המנוע. בהמשך, נסעו השניים למוסך לתקן את הנזק, שם מסר להם בעל המוסך כי אין ביכולתו לתקן את הנזק והם עזבו את המוסך, בנפרד. המתלוננת נסעה ברכבה והמערער נסע ברכבו בעקבותיה.

בהמשך, יצאה המתלוננת מרכבה, נכנסה לרכבו של המערער כשרגלה נותרה מחוץ לרכב. אז ביקש ממנה המערער שתיכנס לרכב ותיסע עמו. משסירבה, אמר לה: "את באה איתי", הכניס את רגלה לתוך הרכב, סגר את הדלת, והחל בנסיעה מהמקום לכיוון גבעת אולגה. שם שכר המערער "חדר לפי שעה". בעת שהייה בחדר, נשכב המערער על המיטה ודרש מהמתלוננת לשבת לידו. כשביקשה המתלוננת ללכת לביתה וקמה מהמיטה, אמר לה המערער כי היא לא הולכת והכה בראשה וברגליה במכות אגרופ. אז אמר לה כי הוא התגעגע אליה והשניים קיימו יחסים אינטימיים. בעת שהמתלוננת קמה מהמיטה, היכה אותה הנאשם במכת אגרופ חזקה בגבה, וכשביקשה שוב שיחזיר אותה לביתה, השיב לה: "אין לחזור הביתה את נשארתי איתי". לאחר זמן מה, עזבו השניים את החדר ונסעו לכיוון בית הורי הנאשם באבן יהודה.

ביום שלמחרת, 4.5.2023 סמוך לשעה 07:00, הגיעו השניים לבית הורי המערער, האחרון הכין ארוחת בוקר. בזמן זה הצליחה המתלוננת להטעין את מכשיר הנייד שלה שהיה כבוי, באמצעות מטען שמצאה, שלחה הודעות לדודתה וביקשה את עזרתה. לאחר מכן שוב ביקשה המתלוננת מהמערער לחזור לביתה, ומשהבין כי יצרה קשר עם מישהו, חטף ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שלה וכיבה אותו.

בהמשך, נכנסו השניים לרכבו של המערער ונסעו לכיוון המקום בו החנתה המתלוננת את רכבה. בו בעת יצרה הדודה קשר עם אחותה של המתלוננת, סיפרה לה על ההודעות, והאחות דיווחה למשטרה. שוטרים שהגיעו לתחנת הרכבת בבית יהושע, פגשו באחות. באותן הנסיבות, חלפו המערער והמתלוננת בנסיעה ברכב על פני האחות והשוטרים, המתלוננת צעקה לעברם, והמערער הגביר את מהירות הנסיעה ונמלט מהמקום, עד שהגיע למקום בו חנה רכבה של המתלוננת, שם הוריד אותה, השיב לה את מכשיר הטלפון הנייד ועזב.

במעשיו גרם המערער למתלוננת שברים בזיזים רוחביים של חוליות L2-3 בצד ימין המהווים חבלה חמורה.

5. בגזר דינו קבע בית משפט קמא כי במעשיו פגע המערער במתלוננת, בזכותה היסודית והטבעית לכבוד, לשלמות גופה, רכושה ובטחונה והפר את זכותה לשלוות נפש ותחושת ביטחון. אין מדובר באירוע קצר שנבע מסערת רגשות נקודתית ובלתי נשלטת, אלא באירוע שהחל בשעות הערב, המשיך אל תוך הלילה והסתיים רק ביום למחרת. במהלכו, המערער נהג בה משל הייתה חפץ בידי בעליו, הוא נטל לעצמו בכוח את הזכות להחליט עבורה, הפגין כלפיה אלימות קשה, הצר את צעדיה, חייב אותה לשהות במחיצתו ובקרבתו, נטל ממנה את יכולת השליטה כמו גם את היכולת לקום ולעזוב וכן לקח ממנה את האפשרות ליצור קשר טלפוני עם הסביבה.

6. אשר למתחם העונש ההולם ציין בית משפט קמא, כי ניכרת המגמה של החרפת העונשים בגין עבירות אלימות במשפחה, ותוך שסקר את הפסיקה קבע מתחם שבין 24-48 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נוספים.

7. אשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, שקל בית המשפט קמא את נסיבותיו האישיות, את הודאתו בכתב האישום המתוקן, הגם שהיא הייתה לאחר שמיעת מרבית הראיות ולפיכך משקלה נמוך יחסית, מה גם שניכר כי עודנו מייחס אשמה רבה למעשיה של המתלוננת. לחומרה שקל בית המשפט קמא את עברו הפלילי של המערער. לחובתו ארבע הרשעות קודמות והוא ביצע שורה של עבירות ובכלל זה, שבל"ר, אלימות זוגית, אלימות נגד שוטרים, והפרת צווים שיפוטיים. בית משפט קמא ציין במיוחד את הרשעתו האחרונה של המערער, כשנה בלבד קודם לכן, שבעטיה נידון ל-6 חודשי מאסר מותנים ופיצוי. באותו מקרה המערער תקף את המתלוננת תוך שעוברי אורח נחלצו להגנתה.

בהמשך, שלח המערער הודעת טקסט למתלוננת, הגיע למקום עבודתה, חטף ממנה את מכשיר הנייד והשיב אותו רק יום לאחר מכן, דרש ממנה לפגוש בו והודיע לה שאינה חוזרת לעבודה וזאת חרף צו איסור יצירת הקשר שהוטל עליו בשעתו. מכאן הגיע בית המשפט קמא למסקנה לפיה דבק במערער דפוס התנהגות אלים תוך שניכרת הסלמה במעשים האלימים ובתוצאותיהם, כך שבנסיבות אלו ובהעדר השתלבות בטיפול בתחום האלימות, הרי הסיכון להישנות עבירות בעתיד אינו מבוטל.

8. נוכח כל האמור, ובהתחשב בנוזק ובסבל שנגרם למתלוננת, השית בית המשפט קמא על המערער את העונשים המפורטים לעיל. אשר להפעלת עונש המאסר המותנה סבר בית משפט קמא, כי יש להפעילו במצטבר בהעדר טעמים מיוחדים המצדיקים להפעילו בחופף.

9. המערער אינו משלים עם גזר הדין וטוען כי שגה בית משפט קמא עת קבע כי מדובר במעשים אלימים שנמשכו כיממה וכי שגה עת קבע כי המערער המשיך לעשות כראות עיניו בלי להתחשב ברצונותיה של המתלוננת.

למעשה, המתלוננת היא שיזמה את המפגש עם המערער, תוך השמעת איומים ועלבונות, והיא זו שרצתה לקיים יחסים אינטימיים, לפי עדותה שלה ולפי מאות ההודעות האובססיביות והמאיימות ששלחה לו באותו ערב הכוללים אף איום להגיש תלונה כוזבת במשטרה. עוד טען, כי המתלוננת שיבשה הליכי משפט עת מחקה את ההודעות הרבות ששלחה למערער בטרם מסרה את תלונתה במשטרה. לטענתו, לא ניתן להתעלם מהתנהלותה של המתלוננת שהוציאה את המערער מכליו. במהלך הוויכוחים ביניהם איבד המערער עשתונותו והיכה את המתלוננת וגרם לה שבר בגבה, אך המתלוננת הגזימה באופן בו תיארה את הנזק שנגרם לה. לטענתו, שגה בית משפט קמא שלא נתן משקל להתנהלות זו של המתלוננת. עוד טען המערער כי העונש שהוטל עליו חורג לחומרה ממדיניות הענישה נוכח הפסיקה הקיימת כפי שהוצגה בפני בית משפט קמא ובפניו, וכן כי לא ניתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות.

10. בדיון בפניו חזר ב"כ המערער על עיקר הטענות שהעלה בכתב, תוך שהדגיש כי התנהלותה "האלימה", כלשונו, של המתלוננת, לרבות משלוח עשרות רבות של מסרונים למערער (מסרונים שהגיש לנו במהלך הדיון ושהוגשו גם לבית משפט קמא וסומנו ת/17), לא הובאה בחשבון במסגרת פסק הדין. ב"כ המערער אף ציין, וחזר וציין, כי המערער הקדים ושילם את מלוא הפיצוי למתלוננת, וגם בכך יש כדי להצדיק הקלה בעונשו.

11. המשיבה בטעוניה בפניו סמכה ידה על גזר דינו של בית משפט קמא ועל נימוקיו ומסקנותיו, ועתרה לדחיית הערעור. ב"כ המשיבה הדגישה כי אין מדובר באירוע קצר, אלא באירוע מתמשך, וכי התנהלות המתלוננת שכיחה במצבים אלה של נשים מוכות המתקשות להשתחרר מדפוס היחסים האלים. ב"כ המשיבה אף עמדה על כך שהמערער ניהל את הליך ההוכחות כמעט עד תומו ולא נטל אחריות, הגם שהודה. ב"כ המשיבה ציינה כי במהלך דבריה בפניו השמיע המערער צעקות כלפיה, באופן המלמד כשלעצמו על דפוסיו האלימים.

12. לאחר שעינו בגזר דינו של בית משפט קמא ונתנו דעתנו לטענות הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

13. צדק בית משפט קמא שעמד על חומרת מעשיו של המערער, אשר נהג במתלוננת כבחפץ חסר רצון משל עצמו, חמס ברגל גסה את חירותה, הפגין כלפיה אלימות קשה, כפה עליה לשהות במחיצתו ובקרבתו, ואף מנע ממנה את האפשרות ליצור קשר עם הסביבה. למותר גם לומר כי יש להביא בחשבון את הנזק הקשה ביותר שגרם המערער למתלוננת, כאשר המכה שהכה אותה, זמן קצר לאחר שהשניים קיימו יחסים אינטימיים ובלא כל סיבה נראית לעין, גרמה לשבר בחוליות גבה, כפי שניתן ללמוד מהמסמכים הרפואיים המצויים בתיק.

14. ב"כ המערער הקדיש חלק גדול מטענותיו בערעור להתנהלותה של המתלוננת, לרבות האובססיה שנהגה כלפיו, ההודעות הרבות ששלחה לו, והאיומים שהשמיעה כלפיו, באופן שגרם לו, לטענתו, לאבד עשתונותו. אלא שלטעמנו, טענות אלו אין בהן אלא כדי ללמד, כי התרשמותו של בית משפט קמא לפיה המערער לא הפנים את חומרת מעשיו, והוא מטיל את האשמה למעשיו על המתלוננת, נכונה היא. אין צורך לומר את המובן מאליה: התנהלותה של המתלוננת, גם אם היא כפי שמתוארת על ידי המערער, בשום פנים ואופן אינה מצדיקה את העבירות הקשות שביצע כלפיה, ויש להצר על כך שהמערער ממשיך בקו טיעון מקומם זה גם בפניו.

15. אף לא מצאנו כי העונש שהוטל על המערער חורג ממדיניות הענישה המקובלת. כפי שציין בית משפט קמא, בעבירות אלימות מסוג זה, אפשר למצוא מנעד של עונשים, והדבר תלוי בנסיבות המעשה והעושה. נוכח חומרת מעשיו של המערער, והפסיקה הקיימת, המתחם שקבע בית משפט קמא נראה בעינינו, ובוודאי שאינו מצדיק את התערבותנו.

16. הוא הדין במיקומו של המערער בתוך המתחם, המביא בחשבון, מחד, את נסיבותיו האישיות ואת הודאתו (הגם שמדובר בהודאה שהיא בעיקרה פורמלית), ומנגד, את עברו הפלילי המשמעותי, ובמיוחד הרשעתו מהעת האחרונה, כאשר אף במקרה זה נהג באלימות קשה ובכוחניות. מסקנתו של בית משפט קמא כי המערער הוא בעל דפוסים אלימים, כאשר ניכרת הסלמה הן במעשים עצמם והן בתוצאותיהם, וכי הסיכון להישנות עבירות מעין אלה בעתיד אינה מבוטל, מקובלת עלינו במלואה.

17. סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט אלול תשפ"ד, 22 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.